

Sygn. akt III CZ 474/22

POSTANOWIENIE

Dnia 24 lutego 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Grzegorz Misiurek

SSN Władysław Pawlak

w sprawie z powództwa U. J. i S. J.

przeciwko Bank S.A. w W.

o ustalenie i zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym 24 lutego 2023 r. w Izbie Cywilnej

w Warszawie,

zażalenia powodów

na wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu

z 17 sierpnia 2022 r., sygn. akt I ACa 1363/20,

1) oddała zażalenie;

**2) pozostawia rozstrzygnięcie o kosztach postępowania
zażaleniowego w orzeczeniu kończącym postępowanie
w sprawie.**

UZASADNIENIE

Powodowie U. J. i S. J. wniesli o zasądzenie od Bank S.A. w W. kwot 39.017,65 zł oraz 45.517,98 franków szwajcarskich (CHF) z odsetkami ustawowymi od 11 grudnia 2019 r., jako świadczenia spełnianego nienależnie w wykonaniu umowy o kredyt hipoteczny nr [...] w okresie od 5 października 2010 r. do 16 sierpnia 2016 r., a także kwot 22.6971,39 zł oraz 270.266,83 CHF z odsetkami ustawowymi od 11 grudnia 2019 r., jako świadczenia spełnianego nienależnie w

wykonaniu umowy o kredyt hipoteczny nr [...] w okresie od 5 stycznia 2010 r. do 5 listopada 2019 r.

Jako ewentualne powodowie zgłosili żądanie ustalenia, że nie wiążą ich postanowienia zawarte w § 7 ust. 1 oraz § 13 ust. 5 umowy o kredyt hipoteczny nr [...], a także w § 6 ust. 2 lit. a w związku z § 6 ust. 2 i 4 aneksu z 27 listopada 2012 r. do umowy o kredyt hipoteczny nr [...] i zasądzenia od Bank S.A. w W. kwot 64.209,39 zł wraz z odsetkami ustawowymi od 11 grudnia 2019 r. tytułem zwrotu świadczenia spełnianego nienależnie za okres od 5 stycznia 2010 r. do 16 sierpnia 2016 r. z umowy o kredyt hipoteczny nr [...] oraz kwoty 205.970, 47 zł z odsetkami ustawowymi od 11 grudnia 2019 r. tytułem zwrotu świadczenia spełnianego nienależnie za okres od 5 stycznia 2010 r. do 5 listopada 2019 r. w wykonaniu umowy o kredyt hipoteczny nr 00234286/2007.

W toku procesu jako ewentualne zgłosili też żądanie ustalenia, że umowa o kredyt hipoteczny nr [...] jest nieważna

Pozwany Bank S.A. w W. wniósł o oddalenie powództwa.

Wyrokiem z 7 września 2020 r. Sąd Okręgowy we Wrocławiu ustalił, że umowa nr [...] o kredyt hipoteczny dla osób fizycznych „[...]” waloryzowany kursem CHF zawarta 6 kwietnia 2007 r. przez powodów z Bankiem S.A. w W. jest nieważna (pkt I), zasądził od pozwanego na rzecz powodów 31.305,63 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 31 stycznia 2020 r. oraz 45.517,98 CHF z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 31 stycznia 2020 r. (pkt II); zasądził od pozwanego na rzecz powodów 226.971,39 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 31 stycznia 2020 r. oraz 270.266,83 CHF z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 31 stycznia 2020 r. i oddalił powództwo w pozostałym zakresie (pkt IV).

Sąd Okręgowy ustalił, że powodowie zawarli z Bankiem S.A. w W. dwie umowy o kredyt hipoteczny dla osób fizycznych „[...]” waloryzowany kursem CHF, 25 września 2006 r. umowę nr [...] i 6 kwietnia 2007 r. umowę nr [...]; pierwszą na sfinansowanie nabycia działek, a drugą na sfinansowanie budowy domu oraz opłat okołokredytowych.

Kredyt nr [...] został uruchomiony 3 października 2006 r. w kwocie 127.638,51 zł, przeliczonej na 52.203,89 CHF. W okresie od 5 listopada 2006 r. do 5 lutego 2009 r. rata nr 1 kredytu wynosiła 312,04 CHF, raty nr 2-28 wynosiły 299,60 CHF.

Kwota kredytu nr [...] wynosiła 860.000 zł, po przeliczeniu na CHF, według kursu ustalonego na podstawie tabeli kursowej Banku 16 marca 2007 r. wynosiła ona 363.037,69 CHF. Wypłata kwoty tego kredytu miała nastąpić w sześciu transzach, pierwsza w kwocie 49.700 zł do 26 kwietnia 2007 r., druga w kwocie 200.000 zł do 20 maja 2007 r., trzecia w kwocie 192.400 zł do 30 czerwca 2007 r., czwarta w kwocie 176.400 zł do 1 października 2007 r., piąta w kwocie 149.200 zł do 1 czerwca 2008 r., szósta w kwocie 79.590,64 zł do 1 listopada 2008 r. Kredyt został uruchomiony w sześciu transzach, pierwsza 12 kwietnia 2007 r. w kwocie 62.409,36 zł (27.347,34 CHF), druga 8 czerwca 2007 r. w kwocie 200.000 zł (87550,34 CHF), trzecia 3 października 2007 r. w kwocie 192.400,01 zł (86776,12 CHF), czwarta 8 lutego 2008 r. w kwocie 176.400 zł (79952,86 CHF), piąta 14 sierpnia 2008 r. w kwocie 149.200 zł (74.816,97 CHF), szósta 8 października 2008 r. w kwocie 79.590,65 zł (36.255,02 CHF). Rata nr 1 spłaty kredytu wynosiła 312,04 CHF, raty nr 2-28 wynosiły 299,60 CHF.

W lipcu 2009 r. Bank wprowadził możliwość dokonywania spłat kredytu bezpośrednio w walucie waloryzacji (CHF). W tym celu Bank prowadził rachunek techniczny kredytu, na który kredytobiorca mógł dokonywać wpłat w walucie CHF.

27 listopada 2012 r. strony aneksowały umowy kredytowe i Bank zapewnił powodowi możliwość zmiany waluty spłaty kredytów ze złotego na walutę waloryzacji i z waluty waloryzacji na złotego. Do każdorazowej zmiany waluty miało dochodzić na podstawie dyspozycji powodów składanej za pośrednictwem BOK lub przez Internet.

Powodowie spłacali kredyt zaciągnięty na podstawie umowy nr [...] w okresie od 6 listopada 2006 r. do 16 sierpnia 2016 r. W okresie od stycznia 2010 r. do 5 listopada 2012 r. powodowie uiścili na rzecz Banku 31.315,63 zł tytułem spłaty kapitału i odsetek. W okresie od 5 grudnia 2012 r. do 16 sierpnia 2016 r. powodowie uiścili na rzecz Banku 45.545,98 CHF tytułem spłaty kapitału i odsetek.

Powodowie spłacali kredyt zaciągnięty na podstawie umowy nr [...] od 5 czerwca 2007 r. W okresie od stycznia 2010 r. do 5 listopada 2012 r. powodowie uiścili na rzecz Banku 211.337,38 zł tytułem spłaty kapitału i odsetek. W okresie od 5 grudnia 2012 r. do 5 listopada 2019 r. powodowie uiścili na rzecz Banku 270.299,57 CHF tytułem spłaty kapitału i odsetek. W okresie od stycznia 2010 r. do 7 października 2019 r. powodowie uiścili na rzecz Banku 22.369,60 zł tytułem składek ubezpieczeniowych.

Pismem z 3 grudnia 2019 r. powodowie wezwali pozwanego do zapłaty kwoty 31.305,63 zł oraz kwoty 45.517,98 CHF tytułem zwrotu nienależnie przekazanego mu świadczenia za okres od 5 stycznia 2010 r. do 16 sierpnia 2016 r. z umowy o kredyt hipoteczny nr [...], a także kwoty 204.601,79 zł oraz kwoty 270.299,57 CHF tytułem zwrotu nienależnie przekazanego mu świadczenia za okres od 5 stycznia 2010 r. do 5 listopada 2019 r. z umowy o kredyt hipoteczny nr [...].

Sąd Okręgowy uznał, że zasadne było żądanie ustalenia nieważności umowy nr [...] oraz zasądzenia zwrotu świadczeń żądanych przez powodów na podstawie obu umów kredytowych. Do obu umów kredytowych Bank wprowadził bowiem niedozwolone postanowienia, oparte o taki sam wzorzec. W chwili zawarcia obu umów kwota kredytu będąca podstawą wyliczenia rat nie została ściśle oznaczona. Stosowane do przeliczenia walut przy wypłacie kredytu kursy CHF ustalane były jednostronnie według tabeli kursów obowiązującej w Banku. Obie umowy kredytu przewidywały przeliczenie sumy kredytu wyrażonej w złotych na sumę wyrażoną w CHF, ale nie wskazywały konkretnie kwoty przeliczanej w walucie indeksacji. W umowach zawarte było mające wyłącznie orientacyjny charakter przeliczenie kwoty kredytu na walutę waloryzacji, ale dokonane w umowie nr [...] według kursów z 6 września 2006 r., a w umowie nr [...] z 16 marca 2007 r. W obu wypadkach docelowa suma kredytu w CHF miała wynikać dopiero z harmonogramu spłat. Pierwsza umowa została zawarta 25 września 2006 r., zaś wypłata kredytu i sporządzenie harmonogramu nastąpiło 3 października 2006 r. Druga umowa została zawarta 6 kwietnia 2007 r., zaś wypłata pierwszej transzy kredytu i sporządzenie pierwszego harmonogramu nastąpiło 12 kwietnia 2007 r. W

chwili zawarcia umów nie można było jednoznacznie ustalić daty uruchomienia kredytu.

Obie umowy kredytowe pozostawiły zatem Bankowi swobodę w zakresie wyrażenia w CHF kwoty kredytu oddanej do dyspozycji kredytobiorcy, a w konsekwencji wysokości rat spłaty kredytu.

Sąd Okręgowy ocenił, że w umowach kredytu nie został opisany mechanizm ustalania kursów kupna i sprzedaży CHF. Metoda kształtowania kursu waluty waloryzacji nie została też uzgodniona z powodami. Kursy CHF stosowane do przeliczenia walut przy wypłacie kredytów oraz przy spłacie kolejnych rat ustalane były w istocie jednostronnie według tabeli kursów obowiązującej w Banku. Sąd Okręgowy uznał postanowienie umowne przewidujące takie uprawnienia Banku za sprzeczne z dobrymi obyczajami, niezależnie od tego na jakiej podstawie Bank określał poziom kursów i czy stosowane przez niego kursy były podobne do stosowanych przez inne banki. Zastosowanie innego kursu do przeliczenia kredytu uruchamianego - kursu kupna oraz innego kursu dla przeliczenia kredytu spłacanego - kursu sprzedaży prowadziło przy tym do uzyskania przez Bank dodatkowej korzyści finansowej wynikłej z różnicy między tymi kursami (*spreadu walutowego*).

W umowie nr [...] oznaczona orientacyjnie kwota kredytu po indeksacji – według kursu z 6 września 2006 r. – wynosiła 51902,44 CHF. Kwota wyliczona po wypłacie kredytu – według kursu z 3 października 2006 r. – wynosiła 52.203,89 CHF. Zobowiązanie powodów w ciągu 4 tygodni wzrosło zatem o ok. 300 CHF. Stosując do przeliczeń swój kurs kupna (niższy od kursu średniego NBP) Bank spowodował zwiększenie zobowiązania powodów wyrażonego w walucie waloryzacji.

W umowie nr [...] oznaczona orientacyjnie kwota kredytu po indeksacji – według kursu z 16 marca 2007 r. – wynosiła 363.037,69 CHF. Kwota wyliczona po wypłacie wszystkich transz kredytu wynosiła 392.698,65 CHF. Zobowiązanie powodów od kwietnia 2007 r. do października 2007 r. wzrosło o ok. 30.000 CHF. Niepewność powodów co do wysokości zobowiązania do

spląty kredytu pogłębiało przeliczanie rat po różnym, nieznanym im kursie. Zakładając przeliczenie walut PLN/CHF według średniego kursu Narodowego Banku Polskiego (NBP), zobowiązanie powodów wyniosłoby według kursu z 16 marca 2007 r. – 860.000 zł, według kursu z 6 kwietnia 2007 r. – 860.000 zł, według kursu z 12 kwietnia 2007 r. – 860.000 zł, czyli byłoby niższe niż naliczone przez pozwanego. Stosując swój kurs kupna (niższy od kursu średniego NBP) Bank spowodował zwiększenie zobowiązania kredytobiorców wyrażonego w walucie waloryzacji.

Sąd Okręgowy uznał zastosowanie różnego kursu do przeliczenia wysokości wypłaconego kredytu i wysokości rat w dniach określonych w harmonogramie spląt, za naruszające interes powodów jako konsumentów w sposób rażący, a niezależnie od tego za sprzeczne z zasadami współżycia społecznego i w konsekwencji dotknięte nieważnością na podstawie art. 58 § 2 k.c. Sąd Okręgowy stwierdził, że wadliwe klauzule przeliczeniowe należy w umowie pominąć (art. 385¹ § 1 i 2 k.c.), skoro jednak dotyczą one głównych świadczeń stron, to umowa bez ich uwzględnienia nie może być wykonywana. Oznacza to, że jest ona nieważna na podstawie art. 58 § 1 k.c.

Zdaniem Sądu Okręgowego, powodowie mają interes prawny do dochodzenia ustalenia nieważności umowy kredytowej nr [...] (art. 189 k.p.c.). Na podstawie art. 405 k.c. w zw. z art. 410 § 1 k.c. oraz art. 410 § 2 k.c. powodowie mogą też domagać się zwrotu świadczenia nienależnie spełnionego w wykonaniu nieważnych umów, tj. zwrotu kwot przekazanych pozwanemu Bankowi i jego poprzednikowi prawnemu tytułem spląty kredytów. Powodowie domagali się zwrotu kwot splaconych w okresie od 5 stycznia 2010 r., czyli w okresie 10 lat poprzedzających wniesienie pozwu. W tym okresie powodowie splacili na poczet zobowiązania z umowy kredytu nr [...] kwotę 31.315,63 zł, a zażądali zwrotu jedynie 31.305,63 zł, a także kwotę 45.545,98 CHF, a zażądali zwrotu jedynie 45.517,98 CHF, natomiast na poczet zobowiązania z umowy kredytu nr [...] splacili kwotę 211.337,38 zł, a zażądali jedynie 204.601,79 zł oraz kwotę 270.299,57 CHF, a zażądali jedynie 270.266,83 CHF. Sąd Okręgowy zasądził od pozwanego na rzecz powodów 31.305,63 zł i 45.517,98 CHF oraz 22.6971,39 zł i 270.266,83 CHF.

W stosunku do wszystkich wskazanych kwot powodom przypadały ustawowe odsetki za opóźnienie liczone od dnia 31 stycznia 2020 r. do dnia zapłaty (art. 481 § 1 k.c.).

Żądanie zwrotu składek ubezpieczenia dotyczącego kredytu nr [...] Sąd Okręgowy uznał za niewykazane.

Wyrokiem z 17 sierpnia 2022 r. Sąd Apelacyjny we Wrocławiu uchylił wyrok Sądu Okręgowego we Wrocławiu i przekazał sprawę temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny nie podzielił poglądu Sądu Okręgowego o nieważności umowy o kredyt hipoteczny nr [...], ale także – ocenionej w ten sposób na potrzeby rozstrzygnięcia o zwrocie świadczeń – umowy nr [...]. Stwierdził, że strony umówiły się o kredyt, w którym suma została określona w złotych polskich, oddanie jej do dyspozycji kredytobiorcy nastąpiło w złotych, podobnie jak spłata sumy kredytu. Jednocześnie powiązano wartość zobowiązania do spłaty (i udostępnienia kwoty kredytu) z wartością CHF, wyznaczając tym samym zakres przyszłego zobowiązania powodów wobec Banku. Takie ukształtowanie umowy mieściło się w granicach swobody umów, a powodom zapewniało uświadamiane przez nich przy zawieraniu umów korzyści. Powodowie podpisali umowy jako konsumenci, ale konsument to osoba dobrze poinformowana, uważna i działająca racjonalnie. Mechanizmy przeliczenia kwoty zobowiązania na CHF oraz zmiany oprocentowania zostały określone w umowie na skutek powiązania wypłaty i spłaty kredytu z walutą obcą. W ramach swobody kontraktowania (art. 353¹ k.c.) strony mogły odwołać się odmiennych kursów przeliczania świadczeń - kupna (przy wypłacie) i sprzedaży (przy spłacie).

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, postanowienia umów o mechanizmie indeksacji do CHF, według którego dokonywano przeliczeń kwoty wypłaconego kredytu na walutę waloryzacji, a następnie określano wysokość rat spłacanych przez powodów, były abuzywne w rozumieniu art. 385¹ k.c. Kwota kredytu została precyzyjnie określona w złotych i ona (powiększona o oprocentowanie) wyznaczała wartość podlegającego waloryzacji świadczenia, do zwrotu którego powodowie są zobowiązani wobec Banku. Przeliczenie kwoty kredytu na CHF celem ustalenia

kwoty do spłaty i harmonogramu spłat następowało jednak według zasad znanych tylko Bankowi i określanych przez niego jednostronnie, na podstawie nieznanych powodów i niemożliwych do zweryfikowania przez nich kryteriów. Takie postanowienie umowne wypełnia przesłankę, o której mowa w art. 385³ pkt 20 k.c. To samo dotyczy wprowadzonych do umowy postanowień o obliczaniu rat kapitałowo-odsetkowych w oparciu o tabele kursów kupna/sprzedaży ustalanych jednostronnie przez Bank.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, postanowienia umowy odnoszące się do mechanizmu przeliczania kwoty kredytu i rat na walutę waloryzacji nie określają głównych świadczeń stron w umowie kredytu, a ich abuzywność nie przekłada się na nieważność umowy. Postanowienia te, stosownie do art. 385¹ § 1 k.c., nie wiążą powodów, lecz umowy kredytu mogą obowiązywać bez tych postanowień. Koniecznych przeliczeń świadczeń można bowiem dokonać w oparciu o średni kurs NBP. Kurs ten należy uznać za wskaźnik nie tylko obiektywny, ale także od 24 stycznia 2009 r. mający podstawę normatywną w art. 358 § 2 k.c., a wcześniej przewidziany do stosowania w wielu przepisach szczegółowych.

Sąd Apelacyjny stwierdził, że wobec bezzasadności żądania opartego o założenie nieważności umów kredytowych do oceny pozostaje żądanie odwołujące się do tezy o abuzywności niektórych postanowień umownych, przy założeniu, że umowy mają podlegać wykonaniu. Niezbędne jest zatem ustalenie właściwej wysokości zobowiązania powodów wobec pozwanego (po wyeliminowaniu przelicznika z § 7 ust. 1 i § 11 ust. 4 umowy nr [...] oraz § 7 ust. 1 i § 11 ust. 5 umowy nr [...]). Nie ulega bowiem wątpliwości, jakie kwoty w złotych polskich były przedmiotem umów kredytowych. Problemem jest jedynie przeliczenie tych kwot na CHF celem ustalenia podstaw do wyliczenia przyszłego zobowiązania powodów wobec banku i rat spłaty. Niewiązanie kursem banku nie oznacza niewykonalności umowy. Przeliczenie świadczeń powinno nastąpić przy zastosowaniu średniego kursu NBP. Kwoty 127.638,50 zł i 800.000 zł zostały oddane w złotych do dyspozycji powodów. Są to kwoty należne i wypłacone, a zatem podlegają zwrotowi na rzecz Banku, po zwaloryzowaniu i powiększeniu o uzgodnione należności uboczne.

W zażaleniu na orzeczenie z 17 sierpnia 2022 r. powodowie zarzucili, że zostało ono wydane z naruszeniem art. 386 § 1, 4 i 6 k.p.c. przez ich błędne zastosowania i wydanie wyroku kasatoryjnego, pomimo braku przesłanek ku temu.

Powodowie wniesli o uchylenie zaskarżonego orzeczenia.

Pozwany wniosł o oddalenie zażalenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W postępowaniu zażaleniowym prowadzonym na podstawie art. 394¹ § 1¹ k.p.c., Sąd Najwyższy bada tylko, czy wystąpiły wskazane przez sąd drugiej instancji przesłanki wydania orzeczenia kasatoryjnego, którymi są: nieważność postępowania przed sądem pierwszej instancji, nierozpoznanie przez ten sąd istoty sprawy oraz sytuacja, gdy wydanie wyroku przez sąd drugiej instancji wymagałoby przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości. Zażalenie przewidziane w art. 394¹ § 1¹ k.p.c. nie jest środkiem prawnym służącym kontroli materialnoprawnej podstawy wyroku czy prawidłowości zastosowania przez sąd drugiej instancji przepisów prawa procesowego niezwiązanych z podstawami kasatoryjnego orzeczenia, lecz skierowane jest przeciwko uchyleniu wyroku i przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania. Ocenie Sądu Najwyższego może być zatem poddany jedynie ewentualny błąd sądu odwoławczego przy kwalifikowaniu określonej sytuacji procesowej, jako odpowiadającej powołanej podstawie kasatoryjnego rozstrzygnięcia.

Do nierozpoznania istoty sprawy dochodzi wtedy, gdy sąd pierwszej instancji nie odnosi się do tego, co było przedmiotem sprawy, nie zbada materialnej podstawy żądania albo nie oceni merytorycznych zarzutów strony, bezpodstawnie przyjmując, że istnieje przesłanka materialnoprawna lub procesowa unicestwiająca roszczenie. Nierozpoznanie istoty sprawy ma miejsce także w razie dokonania przez sąd pierwszej instancji oceny prawnej żądania bez ustalenia podstawy faktycznej żądania, co wymagałoby czynienia kluczowych ustaleń po raz pierwszy w instancji odwoławczej; respektowanie uprawnień stron wynikających z zasady dwuinstancyjności postępowania sądowego uzasadnia w takich wypadkach uchylenie orzeczenia.

W niniejszej sprawie powodowie wystąpili z żądaniem głównym, zmierzającym do wydania rozstrzygnięcia o zasądzeniu zwrotu świadczeń spełnionych przez nich na rzecz pozwanego w wykonaniu nieważnych umów kredytowych. Jako ewentualne zgłosili żądanie ustalenia niewiążącego charakteru niektórych postanowień umownych i zapłaty, oparte na twierdzeniu, że w związku z wadliwością tylko niektórych postanowień umownych, zwrocie na ich rzecz podlegają świadczenia nadpłacone przez nich pozwanemu w wykonaniu umów kredytowych.

Zgłoszenie roszczenia ewentualnego jest szczególną postacią kumulacji żądań (art. 191 k.p.c.). Roszczenie ewentualne jest dodatkowym roszczeniem, przedstawianym do rozstrzygnięcia na wypadek nieuwzględnienia przez sąd roszczenia głównego. Wprawdzie pomiędzy roszczeniem głównym i ewentualnym musi istnieć związek, ale w razie uwzględnienia przez sąd roszczenia wskazanego na pierwszym miejscu, nie rozstrzyga on o roszczeniu ewentualnym. W okolicznościach sprawy, skoro Sąd Okręgowy uwzględnił roszczenie główne powodów (i powiązane z nim roszczenie o ustalenie nieważności jednej z umów, zgłoszone także jako ewentualne), to nie rozstrzygał o roszczeniu ewentualnym. W świetle przedstawionej przez Sąd Apelacyjny merytorycznej oceny dochodzonego przez powodów roszczenia głównego, która to ocena nie podlega badaniu przez Sąd Najwyższy, istniały zatem podstawy do przyjęcia, że Sąd Okręgowy nie rozpoznał istoty sprawy w rozumieniu art. 386 § 4 k.p.c. co do faktów istotnych do oceny żądania ewentualnego i prawa, w świetle którego fakty te powinny być ocenione.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 oraz – co do kosztów postępowania – art. 108 § 2 w związku z art. 398²¹ i art. 394¹ § 3 k.p.c., orzeczono jak w sentencji.